

Sedmaši u Tifološkom muzeju i Hrvatskoj knjižnici za slike

Točka, točka, točkica – gdje je tu pričica?

Jeste li se ikada zapitali uzimate li svoj život, svoje zdravlje zdravo za gotovo, jeste li dovoljno zahvalni na onome što imate? Jeste li ikada razmišljali kako je osobama koje ne čuju, ne mogu govoriti ili ne vide?

Dana 17. studenoga 2016. sedmi razredi Osnovne škole Većeslava Holjevca posjetili su Hrvatsku knjižnicu za slike i Tifološki muzej za slike i slabovidne. Među njima bio je i moj razred. I ne, neću vam pričati priču, točkice u naslovu upućuju na Brailleevu abecedu.

Braileova abeceda sustav je pisanja i čitanja namijenjen slijepim i slabovidnim osobama koji je 1824. godine osmislio Louis Braille. Svako slovo abecede, pravopisni znakovi i brojevi osmišljeni su grupom od šest točaka označenih brojevima od 1 do 6 te organiziranih u dva stupca po tri točke koje mogu biti ispuščene ili udubljene. Knjige pisane za slike i slabovidne osobe posebno su prilagođene njihovom načinu čitanja. S obzirom na to da im nedostaje osjet vida, oni čitaju osjetom opipa. Također, postoje knjige snimljene na CD-ima te se slijepi i slabovidni u tom slučaju služe osjetom sluha. Takve knjige, časopisi te audiozapisi dostupni su osobama s teškoćama vida u jednoj od specijaliziranih knjižnica kao što je Hrvatska knjižnica za slike u Zagrebu koju smo posjetili. Uz knjižnicu nalazi se i Tifološki muzej. Najzanimljiviji dio muzeja je tzv. mračna soba u kojoj smo imali priliku doživjeti *sljepoću* na par minuta. Ulazili smo u grupama po troje te smo se morali oslanjati samo na ono što smo osjetili dodirom ili na ono što smo čuli. Jedan je učenik u grupi imao štap za slike osobe, on je bio naš vodič. Mislim da se naš vodič nije dobro snašao, lupkao je štapom uokolo i činilo mi se da će svaki trenutak pasti. Bez obzira na to, posjet mračnoj sobi bilo je lijepo i korisno iskustvo. Sada više razumijem način na koji slijepi i slabovidni žive.

Slijepe i slabovidne osobe teško se uklapaju u društvo, teže se zapošljavaju. Čini mi se da okolina nije dobro prilagođena osobama s takvom teškoćom. Ono što sam vidjela šećući gradom, zvučne signale na semaforima te rebraste i točkaste gumene podloge na pločnicima, nije dovoljno. Smatram da gradovi trebaju više ulagati u otklanjanje prepreka osobama s teškoćama. Također, poslodavci nevoljko primaju slijepe i slabovidne osobe na radna mjesta zbog straha da neće moći obavljati svoj posao. To je samo rezultat njihova neznanja. Slijepe i slabovidne osobe sposobne su obavljati poslove jednako dobro kao i osobe urednoga vida o čemu svjedoče mnoga poznata imena kao što su Louise Braille, Ray Charles, Helen Keller i mnogi drugi.

Mislim da bi svi osnovnoškolski učenici trebali posjetiti Tiflolоški muzej i Hrvatsku knjižnicu za slijepe. Svi bi trebali osjetiti kako je biti u tuđoj koži, u koži osobe koja osiromašena za jedno osjetilo, a koja je bogata na potpuni drugačiji način.

Lara Mikša, 7.a